

Arrest

nr. 212 006 van 6 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2017 werd ingediend door :

*K(...), V(...)
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij gehuwd is met mevrouw A(...) L(...), dewelke over een legaal verblijf beschikt, en hij verwijst hiervoor naar art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn echtgenote, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor zijn echtgenote onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten, temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw A(...) in het verleden reeds teruggekeerd is naar haar land van herkomst om aldaar in het huwelijk te treden met betrokkene. Uit de voorgelegde huwelijksakte blijkt immers dat betrokkene op 13.03.2017 te Nazran is gehuwd met mevrouw (...).

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Verder beweert betrokkene dat de regio Rusland alwaar hij van afkomstig is, een internationaal omstreden status heeft en dat Rusland er alles aan doet om het verloren gezag in die regio te herstellen, desnoods via terreur en bedreiging van uitgeweken mensen uit die regio zoals betrokkene die werd gedwongen om informant te worden.

Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen.

De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer naar zijn geboorteland onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor zijn gezin, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene nalaat om concreet te verduidelijken of aan te tonen welke zware en nefaste gevolgen een terugkeer naar zijn land van herkomst met zich mee zou brengen. Ook hier geldt weer dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen en bijgevolg kan ook dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook vraagt betrokkene “te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in zijn huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van zijn verblijf.” Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter, er bij zijn weten geen strafonderzoek hangende is en hij dus geen gevaar vormt voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot verwijst betrokkene naar zijn integratie; zo zou hij diverse cursussen Nederlands, inburgering en maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, zou hij werkbereid zijn, zou hij vele vrienden en kennissen hebben en zou hij sterke sociale bindingen hebben met België en met de Belgische bevolking. Echter, betrokkene legt geen enkel stavingstuk voor die zijn integratie kan bewijzen. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Immers, de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.2. Op 5 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

*“De heer,
Naam, voornaam: K(...), V(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Russische Federatie*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESUSSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden het eerste, tweede, derde en vierde middel gezamenlijk besproken.

2.2. In het eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna :het EVRM).

2.3. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4. In een derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.5. In een vierde en laatste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht.

De middelen luiden als volgt:

“eerste middel: Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Verzoekers meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat: de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoeker onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Dat het niet opgaat zoals verweester doet te gaan stellen alsof verzoeker zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen én ook zijn echtgenote L(...) A(...) hem zou kunnen vergezellen en zodoende de aanvraag niet in België kon ingediend worden. Dat hierbij gemakkelijksheidshalve vergeten wordt, minstens geen melding wordt gemaakt en dus geen rekening wordt gehouden met het feit dat mevr. L(...) A(...) vier minderjarige kinderen heeft uit een vorige relatie, te weten:

- H(...) A(...), geboren te (...) op (...)
- H(...) A(...), geboren te (...) op (...)
- H(...) A(...), geboren te (...) op (...)
- H(...) A(...), geboren te (...) op (...)

Dat verzoekster deze kinderen niet zomaar uit hun vertrouwde omgeving kan gaan halen om dan voor maanden naar het buitenland, Rusland te vertrekken, land waar de kinderen geen enkele band meer mee hebben. Dat de kinderen alleszins in Rusland geen school kunnen lopen dit gezien het feit dat zij geen Russisch spreken, minstens niet schrijven en ook niet kunnen lezen en waar bij het zo is dat het Cyrillisch geschrift een totaal ander geschrift is dan het Westers geschrift. Dat de argumentatie die stelt dat de echtgenote van verzoeker zomaar naar Rusland zou kunnen gaan om verzoeker daar tijdens zijn procedure te vergezellen, dan ook niet opgaat. Dat de echtgenote van verzoeker ook geenszins de kinderen zomaar maanden alleen aan haar lot kan overlaten, dit gezien het feit dat zij nog een zeer jonge leeftijd hebben en bovendien hier schoollopen. Dat bovendien de kinderen ook onderdak moeten hebben, eten, drinken, verzorging, en dit enkel kan doordat de echtgenote van verzoeker tewerkgesteld is en inkomen ontvangt. Dat in het geval zij zou vertrekken naar Rusland dit inkomen komt weg te vallen en er niet kan ingezien worden op welke manier haar kinderen dan alleen in België zouden kunnen overleven, zonder hun moeder, zonder enig inkomen, en minderjarig zijnde. Dat in dit verband geenszins kan gerekend worden op enige vaderfiguur, aangezien de natuurlijke vader de kinderen nooit officieel heeft willen erkennen, en integendeel niets bijdraagt noch in hun opvoeding, verzorging, opleiding, of wat dan ook. Dat de echtgenote van verzoekster een procedure ten zijne laste heeft opgestart tot vaststelling van het vaderschap, maar er geen medewerking is van de kant van de natuurlijke vader. Dat zolang het vaderschap niet juridisch is vastgesteld, er ook geen bereidheid is van de kant van dhr. A(...) P(...), natuurlijke vader, om enige bijdrage te leveren, en het anderzijds ook niet mogelijk is om het één en ander reeds in rechte af te dwingen. Dat ook om deze reden er totale onmogelijkheid aan de orde is in hoofde van de echtgenote van verzoeker om hem te vergezellen naar het land van herkomst. Het is geenszins zo dat de echtgenote van verzoeker reeds voor geruime tijd zou zijn teruggekeerd naar het land van herkomst, zoals misschien verkeerdelijk zou kunnen afgeleid worden uit de hier bestreden beslissing, wel integendeel, en dit juist omwille van de hierboven vermelde redenen. Er is niet enkel de situatie van de kinderen, en van zijn echtgenote, er is ook de situatie van verzoeker zelf. Dat verzoeker heel wat problemen heeft gekend in zijn land van herkomst en hij niet zomaar kan terugkeren, zonder onmiddellijk in de problemen te geraken. Dat de regio waarvan hij afkomstig is internationaal betwist is, en er dienaangaande ten zeerste spanningen bestaan in deze regio, waarbij hij werd verzocht om op te treden als informant, hetgeen hij geweigerd heeft, met als gevolg dat hij nu niet zomaar kan terugkeren naar het land van herkomst om daar maandenlang te verblijven in afwachting van een antwoord op de aanvraag tot gezinshereniging. Bijkomend is er de situatie waarbij zijn echtgenote mevr. L(...) A(...) zwanger is van een gemeenschappelijk kind, en er niet zomaar kan verlangd worden dat hij zijn zwangere echtgenote gaat verlaten om maanden in het buitenland te vertoeven in afwachting van een antwoord op een aanvraag die hier in België wordt behandeld en evengoed in België kon ingediend worden, en gezien alle omstandigheden, onmogelijk in het buitenland en enkel in België kan ingediend worden. Dat alleen al om deze redenen er aanvaard dient te worden dat verzoeker de aanvraag art. 9 BIS VW in België kon indienen, de gemelde elementen indien niet op zichzelf voldoende dan alleszins tesamen als een voldoende buitengewone omstandigheid dienen aanvaard te worden om de aanvraag in België in te dienen. Dat er niet kan verlangd worden dat verzoeker in de geschetste omstandigheden naar het land van herkomst zou terugkeren om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Dat ten overvloede dient gewezen te

worden op het feit dat de kinderen reeds een leeftijd hebben bereikt dat zij schoolplichtig zijn, en ook om deze reden niet zomaar kan verlangd worden dat zij met hun moeder en verzoeker zouden verhuizen naar het land van herkomst en dit voor onbepaalde duur en met onzekere uitkomst. Dergelijke voorwaarden gaan in tegen de rechten van de kinderen, art. 8 EVRM en maken in de mate dat zij de scholing onmogelijk maken dan wel een langdurige scheiding van hun moeder installeren een schending uit van art. 3 EVRM. Dat er niet kan verlangd worden dat de kinderen naar het land van herkomst van de echtgenote van verzoeker zouden moeten terugkeren omdat er niet aanvaard wordt dat de procedure art. 9 BIS VW in België kan ingediend worden. Dat er gelet op hetgeen voorafgaat op datum van de aanvraag art. 9 BIS VW een onmogelijkheid om naar het buitenland te reizen dient weerhouden te worden niet enkel in hoofde van verzoeker maar ook van zijn echtgenote en haar kinderen met medegaande mogelijkheid om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen. Dat ten onrechte door DVZ geen rekening is gehouden met deze elementen die op datum van de indiening van de aanvraag art. 9 BIS VW verhinderen dat deze in het buitenland wordt ingediend. Dat het niet opgaat zoals verweerder doet te gaan stellen alsof de aanvraag niet in België kon ingediend worden, en hierbij tal van elementen niet worden beoordeeld of over het hoofd gezien, en terwijl in werkelijkheid op datum van de indiening van het verzoek art. 9 BIS VW er een onmogelijkheid tot terugkeer aan de orde was. Deze onmogelijkheid is bovendien nog aan de orde, en er zijn zelfs bijkomende elementen die deze onmogelijkheid ondersteunen, in die zin dat de echtgenote van verzoeker thans zwanger is van hun eerste gezamenlijk kindje. Verzoeker meent dat zijn aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden. Dat in de bestreden beslissing in gene mate wordt gemotiveerd betreffende de voorgaande elementen, en er om deze reden alleen al manifeste schending aan de orde is van de motiveringsplicht. Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoeker thans in België verblijft samen met zijn echtgenote die hier legaal verblijf heeft, en die ook werkt, en ook samen met haar vier minderjarige kinderen, en waarbij zijn echtgenote nu zwanger is van hun eerste gemeenschappelijk kindje, en verzoeker zodoende zich dienstig kan beroepen op art. 9 BIS VW en ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden. Dat het voorwerp van de aanvraag bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen. Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk niet op enige afdoende argumentatie kan zijn gesteund. Dat het duidelijk is dat DVZ met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvraag art. 9 BIS VW die door verzoeker is ingediend geworden. Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde zonder voorwerp of onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, op basis van de "standaardargumentatie" dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aan de orde zou zijn. Dat alle elementen in ogenschouw dienen genomen te worden, en dit in de bestreden beslissing niet is gebeurd. Dat door DVZ ten onrechte wordt verwezen naar de mogelijkheid van art. 10 van de wet van 15.12.1980, aangezien deze mogelijkheid niet uitsluit dat er ook toepassing wordt gemaakt van art. 9 BIS VW in humanitaire omstandigheden, zoals deze thans aan de orde zijn. Dat bovendien voor wat betreft art. 10 VW andere criteria gelden, en er dient vastgesteld te worden ook voor deze procedure door DVZ in de eerste plaats wordt voorgehouden alsof deze in het buitenland moet ingediend worden, tenzij er buitengewone omstandigheden zijn die dit onmogelijk maken. Dat zodoende het probleem zich in het kader van de procedure art. 10 VW op eenzelfde manier stelt als in het kader van de procedure art. 9 BIS VW en er wordt vooropgesteld dat enkel in het geval van buitengewone omstandigheden deze procedure in België kan ingediend worden. Dat zodoende deze verwijzing geenszins dienstig kan zijn, aangezien in beide procedures door DVZ wordt vereist dat door de aanvrager buitengewone omstandigheden worden aangetoond, bij gebreke waarvan deze aanvragen als onontvankelijk worden afgewezen. Dat op basis van deze motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9 BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoeker zich beroept op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden. Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden. De redenen die door verzoeker werden aangehaald werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden. Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. In de bestreden beslissing wordt alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is. Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals daar zijn de minderjarige kinderen van de echtgenote van verzoeker die onmogelijk België voor langere tijd kunnen verlaten, het werk en inkomen van de echtgenote van verzoeker die

ingeval van vertrek uit België allemaal verloren gaan, de zwangerschap van de echtgenote van verzoeker, de moeilijkheden van verzoeker zelf in het land van herkomst.

TWEEDE MIDDEL: Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materieële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen motieven. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België. Dat deze sterke binding duidelijk aanwezig is gezien het legaal verblijf van zijn echtgenote, haar verankering door tewerkstelling, en de verankering van haar kinderen die minderjarig zijn/en schoollopend. Dat er bovendien niet enkel het huwelijk is van verzoeker met diens echtgenote, maar ook de zwangerschap van hun eerste gemeenschappelijk kindje. Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aan-gehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag, en er dringt zich alsnog een beoordeling op in het kader van de huidige procedure, gezien het belang en de relevantie van deze elementen. Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werd erkend, of tot op heden nooit een asielaanvraag heeft ingediend, dat hij thans de situatie in het land van herkomst, zijn situatie hier in België thans niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

DERDE MIDDEL: Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat ten onrechte in de bestreden beslissing bepaalde redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker zijn aanvraag in het land van herkomst kan indienen. Dat het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied samen met zijn echtgenote en haar kinderen en dit gedurende ondertussen meer dan één jaar, in combinatie met de scholing van de minderjarige kinderen, als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen". Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben: er is de samenwoning met zijn echtgenote, die bovendien zwanger is er is sprake van sterke verankering ondermeer door de kinderen van zijn echtgenote die naar school gaan. Er is bovendien een grote wil tot integratie in hoofd van verzoeker en bovendien een onmiddellijke werkbereidheid. Het doet verzoeker pijn dat hij thans niet kan werken en zijn gezin kan onderhouden terwijl de werkgevers en de economie in het algemeen smeken om gemotiveerde arbeiders. Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren de situatie van het gezin van verzoeker ten zwaarste ontwricht zal zijn. "Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld als ze zich eraan onderwerpen ". (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat de belangen van verzoeker en zijn gezin zijn geenszins gebaat bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, verzoeker en zijn gezin, weze zijn echtgenote en met haar vier

minderjarige kinderen, bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent. Dat dient gewezen te worden op het feit dat de alle kinderen van zijn echtgenote in België zijn geboren, en zijn echtgenote nu zwanger is van hun eerste gemeenschappelijk kind, waarbij deze geen de minste band hebben met het land van herkomst. Er is geen enkele band van de kinderen met Rusland in die zin dat zij nog nooit naar Rusland zijn geweest, en er ook geen contacten hebben, en zowel verzoeker zelf al de tijd dat zij in België verbleven, nooit meer zijn teruggekeerd omdat zij niet terug kunnen.

VIERDE MIDDEL: SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM, SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPUCHT. Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Dezelfde argumentatie dient aangenomen te worden bij de beoordeling van de aanwezigheid van een buitengewone omstandigheid/onmogelijkheid tot terugkeer in het geval van de aanvraag art. 9 BIS VW. Dat de situatie in de geboortestreek van verzoeker er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen. Dat in dit verband dient gewezen te worden op het verleden van verzoeker waarbij hij verzocht werd mee te werken als informant, maar dit geweigerd heeft, en hij bij terugkeer naar het land van herkomst onmiddellijk problemen zal krijgen. Door zijn verleden zal verzoeker ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer hij zou terug keren naar zijn land van herkomst, desgevallend met de dood van hemzelf en zijn familieleden tot gevolg. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar hun land van herkomst. Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker."

2.6. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.7. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de vier kinderen uit een vorige relatie van de echtgenote van de verzoekende partij op geen enkele wijze vernoemt in haar aanvraag. De verzoekende partij spreekt hier enkele keren over “het gezin”, doch het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om er van uit te gaan dat verzoekende partij hiermee doelde op verzoekende partij en haar echtgenote. Door in haar aanvraag niet te spreken over deze vier minderjarige kinderen toont zij bovendien aan dat zij zelf niet voldoende belang hecht aan dit element. Aangezien de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte was van dit element, kan de verzoekende partij dit niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Waar de verzoekende partij stelt dat zij en haar echtgenote nooit zelf naar Rusland zijn teruggekeerd dient te worden verwezen naar volgend motief in de bestreden beslissing:

“Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn echtgenote onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten, temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw A(...) in het verleden reeds teruggekeerd is naar haar land van herkomst om aldaar in het huwelijk te treden met betrokkene. Uit de voorgelegde huwelijksakte blijkt immers dat betrokkene op 13.03.2017 te Nazran is gehuwd met mevrouw (...).”

Het betoog van verzoekende partij doet geen afbreuk aan de bovenstaande motivering uit de bestreden beslissing. Door louter te stellen dat zij nooit zijn teruggekeerd tonen zij dit nog niet aan, des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat zij naar het land van herkomst zijn teruggekeerd om in het huwelijk te treden. In de bestreden beslissing werd verder gemotiveerd omtrent verzoekers huwelijk, zijn gezins- en familieleven, de vermeende gevaarlijke situatie in zijn land van herkomst en de zware en nefaste gevolgen die een terugkeer voor zijn gezin zou teweegbrengen. Er werd eveneens gemotiveerd over verzoekers verblijf in België en de sociale bindingen die hij er zou hebben. Waar de verzoekende partij nog spreekt over de sterke binding met België, de wil tot integratie en de grote werkbereidheid kan worden verwezen naar de bestreden beslissing nu deze duidelijk stelt dat dergelijke elementen tot de gegrondheid behoren en niet in deze fase worden behandeld. De verzoekende partij toont, door het louter herhalen van deze elementen, het tegendeel niet aan.

2.9. De verzoekende partij heeft het vervolgens over haar eigen situatie. Zij stelt niet zomaar terug naar haar land van herkomst te kunnen terugkeren omdat de regio waar zij afkomstig van is internationaal betwist is, dat er spanningen bestaan, dat zij er niet zomaar maanden kan verblijven omdat zij er geweigerd heeft informant te zijn, dat dit desgevallend tot de dood van verzoekende partij en haar familieleden zou lijden en dat er in haar geboortestreek sprake is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en foltering. De verzoekende partij stelt dan ook dat de actuele situatie in

het land van herkomst nooit is onderzocht en aldus blijkt dat er geen onderzoek is gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende:

“Verder beweert betrokkene dat de regio Rusland alwaar hij van afkomstig is, een internationaal omstreden status heeft en dat Rusland er alles aan doet om het verloren gezag in die regio te herstellen, desnoods via terreur en bedreiging van uitgeweken mensen uit die regio zoals betrokkene die werd gedwongen om informant te worden. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer naar zijn geboorteland onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor zijn gezin, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene nalaat om concreet te verduidelijken of aan te tonen welke zware en nefaste gevolgen een terugkeer naar zijn land van herkomst met zich mee zou brengen. Ook hier geldt weer dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen en bijgevolg kan ook dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Het betoog van de verzoekende partij doet op geen enkele manier afbreuk aan bovenstaand motief betreffende de situatie in het land van herkomst nu duidelijk wordt gesteld dat verzoekende partij op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen, hetgeen zij niet doet door het formuleren van loutere beweringen. Verzoeker beperkt zich ook in zijn verzoekschrift tot loutere beweringen die hij niet staft. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat verzoeker met een begin van bewijs doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moeten concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin. Een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. De verzoekende partij stelt dat haar echtgenote momenteel ook zwanger is van een gemeenschappelijk kind en niet kan worden verwacht dat zij haar zwangere echtgenote zou verlaten om in het land van herkomst maanden te wachten in afwachting van een antwoord op een aanvraag.

Uit de aanvraag blijkt evenwel dat zij geen gewag heeft gemaakt over de zwangerschap, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.11. De verzoekende partij stelt dat de redenen die aangehaald werden in het huidige verzoekschrift op geen enkele manier zijn beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag en dat een beoordeling zich opdringt. Zij stelt in diezelfde zin dat het niet is omdat verzoekende partij niet werd erkend als politiek vluchteling of tot op heden nooit een asielaanvraag heeft ingediend, dat zij gezien de situatie in haar land van herkomst haar situatie in België niet meer zou mogen inroepen.

Waar de verzoekende partij het heeft over een asielaanvraag of een erkenning als politiek vluchteling, stelt de Raad dat zij vrij is om een asielaanvraag te doen indien zij wenst, maar dit is niet het voorwerp van het huidige beroep. Waar zij vervolgens stelt dat het niet zou mogen dat zij hierdoor haar situatie in haar land van herkomst en in België niet mag aanbrengen, stelt de Raad dat dit niet het geval is. De verzoekende partij heeft de kans gehad om al de voor haar nuttige elementen voor te leggen, echter stelt de bestreden beslissing dat deze niet kunnen worden aanvaard nu zij zich beperkt tot loutere beweringen die zij niet staft met enig begin van bewijs. Zij toont met haar betoog het tegendeel alvast niet aan.

2.12. De verzoekende partij stelt ten slotte doorheen het verzoekschrift nog op zeer algemene wijze dat de bestreden beslissing er alles aan doet om de aanvraag te weigeren, dat zij gebruik maakt van een

‘standaardargumentatie’, dat er rekening moet worden gehouden met alle elementen en dat er sprake is van een ‘verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid’.

De verzoekende partij dient op concrete wijze aan te tonen waarom zij van mening is dat de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Door louter algemene beweringen te doen toont zij dit in ieder geval niet aan.

2.13. Gelet op het bovenstaande, kunnen het eerste, tweede, derde en vierde middel niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC